

Je maakt wat mee...

Je maakt wat mee...

Bas Molenaar

Op de cover: Bas op het paard Winsor tijdens de ereronde van de Nederlandse springequipe op het CHIO Rotterdam.

Schrijver: Bas Molenaar

Vormgeving omslag en lay-out: Vormenbrouwer

ISBN: 9789464180602

© B.A. Molenaar

Inhoudsopgave

Voorwoord	5
Geüniformeerde Dienst	7
Eerste keer Verzet en Belemmering...	8
Geluidshinder op Katendrecht	11
Nootjes, nootjes...	13
Bonus aanhouding	15
Dubbelganger	20
Een stijve nek?	25
En toen had hij er nog één!	29
Net op tijd afgekoeld!	33
Pech en geluk	36
Twee keer geholpen	38
Valse honderd gulden biljetten?	42
Een Gorilla op het dak?	46
Aanhouding bij toeval	50
Het is niet altijd wat je denkt dat het is!	53
De burgers grijpen soms in...	57
Achtervolging	65
Arrestant onwel na arrestatie...	70
Hoogtevrees	73
Brand	76
Dementie	82
Elke avond dronken in de auto rijden...	85
Heisa op de derde etage	88
Inbraken...	91
Het alarmbelletje rinkelt	100
Hollen of stilstaan	106
Beroving	114
Aanhouding in de donkere polder	118
Voordeur open laten...	124

Papiersnippers... of sporen?	128
Handboeien gaan lang mee...	136
Ontsnappen...	139
Zelfmoord? Of toch moord op eigen dochter?	145
RRD/DRR	149
Doorzoekingen	150
Raffinaderij stil gelegd	155
Mensensmokkel	162
Bereden Brigade	169
Je maak wat mee met die paarden...	170
Zeepaard	172
Vallen	186
De redding	193
Wraak op Tottenham supporters...	196
Politie dienstpaard oefeningen	200
Brand in de stal	202
Een paard wat echt weigert...	207
Schade	213
Onderschatting...	219
Bal in de stal	221
Proefrijden op het paard van Sint-Nicolaas...	224
Honden	226
Bereden politie met arrestant... hoe doe je dat?	230
Het verkeerde paard	232
Het ontkennen van roddels...	235
Nawoord	241

Voorwoord

Inmiddels is het eind van de politiecarrière die op 1 juli 1977 op 17-jarige leeftijd in Rotterdam startte in zicht. Ik ben nu, begin 2020, 60 jaar oud. Het werd tijd dat ik wat informatie vanuit mijn gedachten aan het papier toevertrouwde. Dit boek is er dan toch gekomen. Het is me eerder gezegd dat ik eens wat moest opschrijven over mijn belevenissen. Het kwam er nooit van.

Ik heb weliswaar behoorlijke ervaring met het opmaken van grote processen-verbaal, maar verder niet in het schrijven van boeken. Dit boek is geschreven in een periode dat ik ziek thuis zat en in mijn hoofd druk bezig was met de verwerking van veel zaken in mijn leven die voorbij zijn gegaan, zonder dat daar eerder tijd voor was. Het schrijven hielp daarbij.

Elke politieagent heeft aan het einde van zijn loopbaan zijn eigen verhalen. Dit boek gaat over mijn verhalen en geeft een beetje een indruk waar je als politieagent in de verschillende disciplines tegen aan kan lopen. Interessant voor de jonge schoolverlaters, die met de gedachte lopen om bij de politie te solliciteren. Ook voor mensen die geïnteresseerd zijn hoe zo'n werkzaam leven bij de politie er uit kan zien kan dit boek een inkijkje geven.

Ik heb in mijn politie carrière veel verschillende soorten werkzaamheden verricht. In dit boek beschrijf ik gebeurtenissen die ik meegemaakt heb in een aantal van de verschillende functies waarin ik heb gewerkt. Het is zeker niet compleet, er is veel meer en ook niet alle informatie kan ik in een boek kwijt. Voor veel zaken die ik wel in gedachten in mijn hoofd bewaar is de tijd nog niet aangebroken om dit in een boek te beschrijven. Al kan dat altijd nog!

De verhalen kunnen grappig zijn, maar ook spannend of triest, of van alles wat, in één avontuur. Er zijn verhalen bij die ik me elke dag nog voor de geest kan halen, waarschijnlijk door de impact die het op me heeft gehad. Wat ik ook gemerkt heb met het schrijven van de verhalen is dat er steeds meer naar boven komt wat diep weggezakt was. Sommige verhalen zijn inmiddels meer dan 40 jaar geleden. Toch speelt zich bij het herinneren hiervan een soort speelfilm in mijn hoofd af. Ik zie en hoor alles weer opnieuw. Ik voel de spanning, het verdriet, of beleef het grappige moment opnieuw. Vanuit die gedachten heb ik deze verhalen opgeschreven. Ik heb de verhalen geschreven zonder daar zaken aan toe te voegen die het leuker, spannender of interessanter maken dan het was. Wat je leest is zoals het was, de werkelijkheid!

De titel van het boek is ***‘Je maakt wat mee...’***, als je dit boek gelezen hebt en beseft dat dit maar een fractie is van wat je in een carrière meemaakt, dan begrijp je het...

Veel leesplezier...

Bas

In dit boek zijn de gebruikte namen van collega's en verdachten gefingeerd in verband met hun privacy.

Geüniformeerde Dienst

Eerste keer Verzet en Belemmering...

Ik ben na mijn A-opleiding en het behalen van mijn politiediploma in 1978 gestationeerd op bureau Groot-IJsselmonde. Het bureau was toen nog maar een paar jaar oud. Overigens is het inmiddels al een paar jaar geleden gesloopt. Mijn eerste maanden op straat was in een groepje van zes nieuwe agenten met een aantal begeleiders daarbij. Ze noemden dat de zevende ploeg. Er waren toen standaard zes ploegen die de diensten draaiden en de nieuwe groep was aanvullend. Aan het einde van die leerperiode werd ik geplaatst in ploeg A en werd ik de eerste tijd begeleid door Arie. Arie was een paar jaar ouder dan ik en al twee jaar langer agent. In onze ploeg waren er geen hoofdagenten toen ik daarin startte. Een bijzonder jonge ploeg dus. Werken bij de politie in een grote stad als Rotterdam betekende dat je in een korte tijd veel meemaakte, dus agenten met een paar jaar ervaring konden dus al best wat.

Als jonge agent kijk je hoe de andere collega's de zaken aanpakken, daar leer je van. Veel collega's van mijn ploeg droegen tijdens de surveillance een zogenaamde ballonbroek met daaronder zwarte leren laarzen. Deze combinatie werd vaak in de winter gedragen, omdat het lekker warm was. Ik had deze kleding ook verstrekt gekregen en trok dat in mijn begintijd ook aan. Achteraf gezien vond ik het zelf geen fijne kleding om lekker mee uit de voeten te kunnen, maar daar moest ik toen nog achter komen...

Het was in mijn tweede week in Ploeg A dat ik met Arie surveillance reed in zo'n grote Chevrolet C10. Het zal in december 1978 geweest zijn. We reden overdag op de Maashaven Oostzijde ter hoogte van de Putselaan. Op dat moment zagen we een jongeman op het trottoir rijden met een bromfiets. Hij had geen helm op, geen verzekeringsplaat op de bromfiets en zijn leeftijd schatten wij ook geen 16 jaar oud. Die was dus voor ons... Arie stuurde de dienstauto dusdanig voor de bromfietser dat hij wel moest stoppen. We stapten uit

en vroegen de jongen naar zijn papieren. Die had hij niet. We zeiden dat de jongeman mee moest naar het bureau. Hij wilde niet mee, maar Arie zette hem op de achterbank. De jongen begon te huilen en riep naar een omstander dat hij zijn vader moest roepen. We schonken er geen aandacht aan en plaatsten de bromfiets van de jongen in de C10. Terwijl we daar mee bezig waren kwam er achter ons een man aan lopen van rond de 40 jaar oud. Hij was kennelijk nogal boos en hij riep: “Wat gaan we allemaal doen?” Arie vroeg de man wie hij was, omdat hij die vraag stelde. De man zei dat hij de vader van de jongen was en dat die dus even helemaal niet met ons mee zou gaan. De man drukte Arie opzij en trok aan de bromfiets om die uit de politieauto te halen. Arie pakte de man beet. Het was echter een behoorlijk stevige vent, die je niet zomaar even opzij zette. Ik pakte de man ook aan een arm beet. Ik had destijds het postuur van een gespierde spijker en woog met mijn net 19 jaar oud nog geen 70 kilo. Ik was wel behoorlijk lang met mijn 1,87 meter. De vader van de jongen werd woest en draaide zich naar mij om. Onderwijl hield Arie de jongeman tegen, die weg wilde rennen vanuit de surveillanceauto. Het idee om op dat moment met spoed mijn wapenstok te pakken om deze man enige zogenaamde corrigerende klappen te geven kwam niet in me op... ik was nieuw en kwam pas kijken... Deze man, twee keer zo breed als ik, handen als kolenschoppen en net zo lang als ik kon ik fysiek helemaal niet hebben. Voor ik het wist dook de man naar mijn benen. Hij pakte me bij mijn laars en tilde me met één hand van de grond en slingerde me zo een paar meter weg. Een soort van ‘dwergerpen’, maar dan met een lange dunne agent. De man kon wel meegedaan hebben met ‘de sterkste man’, zoals hij tekeer ging. Ik kwam hard op het trottoir terecht en krabbelde weer overeind. Arie had de jongeman inmiddels staande in een houdgreep vast, maar zijn vader keerde zich weer richting Arie. Arie schreeuwde dat ik snel spoedassistentie moest vragen... ook zoiets... had ik ook nog nooit gedaan... Ik leerde snel, ik vloog de auto in en pakte de microfoon en riep de meldkamer om spoedassistentie. Ondertussen stond de vader wild aan de arm te

trekken van Arie, waarmee hij diens zoon omklemd had. Nog steeds was bij mij het knopje niet om, om deze ‘barbaar’ een genadig pak op z’n sodemieter te geven. Dat klinkt weliswaar vrij gewelddadig, maar mijn ervaring in de jaren daarna heeft me wel geleerd dat sommige mensen alleen op hun plaats gezet kunnen worden door een flink ‘pak op hun donder’. Alleen moest ik dat nog leren... Deze man behoorde tot die categorie. De man stond inmiddels aan de duim van Arie te trekken en te buigen, om de arm van Arie van zijn zoon af te krijgen. Ik begon weer aan de man te trekken... Heel snel na mijn aanvraag voor spoedassistentie arriveerde een motordiender met optische en geluidssignalen. Dit was een grote stevige collega, die van zijn motor af sprong en met zijn wapenstok de man direct een paar klappen gaf. De man bleef verzet bieden, maar ondertussen arriveerden nog een paar collega’s... toen ging het snel... Dat ging van ‘pats, boem, kledder’ en het verzet van de vader was gebroken... Ik stond nog een beetje overdonderd te kijken... Hij werd geboeid in de auto gezet... Het zoontje had toch nog kans gezien tijdens de worsteling met zijn vader om weg te lopen en stond verderop voor zijn huis. Daar werd hij even later nog even opgehaald door de collega’s. Zoon, vader en bromfiets werden overgebracht naar bureau Groot-IJsselmonde. Het zoontje kreeg een proces-verbaal voor het niet dragen van een helm, rijden zonder verzekering en het rijden op een bromfiets onder de leeftijd van 16 jaar en het plegen van verzet.

Vader kreeg een dik proces-verbaal wegens belemmering. We hadden A gezegd en uiteindelijk ook B! Voor mij was dit een schokkende gebeurtenis, maar ook een leermoment. Ik wist wel wat ik bij een volgende keer anders moest doen! Die volgende keer kwam al snel... Maar al doende leer je... Ik heb na die dag nooit meer dienst gedaan in mijn ‘ballonbroek’ met leren laarzen. Ik kon er niet mee uit de voeten. Helaas had Arie bij de actie zijn duim lelijk geblesseerd, maar dat genas gelukkig wel weer. Wel wist ik nu dat je in een stad als Rotterdam bijzonder snel spoedassistentie ter plaatse had!

Geluidshinder op Katendrecht

Het was 1979... Katendrecht was nog het ouderwetse Katendrecht. Veel horeca en (raam)prostitutie. In de avonden en nachten een druk bezocht schiereiland. Er gebeurde nogal eens wat. Ook de normale dingen die je in de horeca regelmatig tegenkomt zoals: geluidshinder...

Ik had nachtdienst en reed samen met collega Dennis surveillance. Ik zat net enkele maanden op straat en was pas 19. Dennis was iets ouder en zat negen maanden langer in de ploeg. Dennis was niet zo lang, een halve kop kleiner dan ik. Je kon niet zeggen dat we nu een heel ervaren koppel waren. Ervaring komt met de jaren, als je meer hebt meegemaakt. Voor alles was er een eerste keer.

Die nacht werden we door de politiemeldkamer naar een café gestuurd aan het Deliplein op Katendrecht voor geluidshinder. Daar stond de muziek te hard. Dat was een simpele melding en deze werd over het algemeen afgedaan door even langs te gaan en even te waarschuwen dat het geluid wat zachter moest. Zo ook die keer. Dennis en ik stopten voor het café en stapten uit. Meestal had je in zo'n geval al de aandacht van de klanten voordat je binnen was. Dennis was de oudste en liep voorop.

Dennis had een vlotte babbel en ging het café binnen. Ik bleef zelf in de deuropening van de geopende toegangsdeur staan. Dennis ging midden in de zaak staan en riep iets van: "Zo, hier is het gezellig..." Er zaten bij de bar drie oudere rijpe dames ieder op een barkruk naast elkaar. Eén van de dames reageerde: "Ja, het is hier beregezellig, leuk dat jij er ook bij komt schatje."

Dennis was van zichzelf al wat rossig en ik zag dat hij daarbij wat bloosde van deze aandacht. Zijn gezicht werd al wat rood.

Ik bekeek het schouwspel van een ruime afstand en ik bedacht me dat ik maar beter kon blijven staan waar ik stond. Ik moest wel lachen om de situatie. Het beroep van de drie dames kon ik, ook gezien hun kledij, wel raden. Het waren stuk voor stuk ervaren, doorgewinterde dames... De dame in het midden zei tegen Dennis: "Maar schat, kom eens hier en vertel eens waarom jullie hierheen zijn gekomen." Dennis stapte naar voren en stond vlak voor de vrouw die nog op de barkruk zat. Dennis begon zijn verhaal: "Het is hier heel gezellig, maar mensen hebben wat last van de harde muziek. Misschien kan het een tikkie rustiger, dan is iedereen weer blij!"

Dennis stond te dichtbij... De dame op de barkruk reageerde gelijk en zei: "Natuurlijk doen we dat lieverd... kom jij maar eens lekker bij me." Ik zag op dat moment dat de vrouw Dennis om zijn nek pakte, met twee handen naar zich toe trok en zijn hoofd zo tussen haar enorme borsten drukte die royaal boven haar diep uitgesneden decolleté van haar jurk uitstaken. Ze maakte daarbij wiegende bewegingen en hield Dennis enkele seconden in deze positie geklemd, waarna ze hem weer los liet. Ik zag het overdonderde gezicht van Dennis geheel op rood springen, alsof het een verkeerslicht betrof...

Ik schoot verschrikkelijk in de lach en was blij dat ik in de veilige zone stond. Dennis was perplex, keek even voor zich uit en liep vervolgens lachend met ferme pas naar de deur en riep: "Ja, bedankt, we gaan maar weer..." De dames op de barkrukken gierden van het lachen... Ik liep snel achter Dennis aan... Dennis stapte snel achter het stuur en zei iets van: "Hier kan ik niet tegenop!"

Wij hadden weer een lesje geleerd over hoe de dames op Katendrecht met jonge broekies van agenten omgingen... We hebben er op het bureau nog hard om gelachen!

Nootjes, nootjes...

Die nachtdiensten vroeger... vermoeiend! Niet dat ze dat nu niet meer zijn hoor, maar in mijn beginjaren bij de politie werkten we om de zes dagen een zogenaamde ochtend/nacht. Van 07.00 uur tot 14.00 uur en dan dezelfde dag vanaf 22.00 uur tot de volgende ochtend 07.00 uur. Dat waren natuurlijk de geplande uren die nog wel eens uitliepen op overwerk als je tegen een 'zaak' aan liep. Tegenwoordig heb je dit soort ochtend/nacht diensten niet meer.

Soms voelde je je aan het einde van zo'n nacht gesloopt en lag je in gedachten al lekker in bed. Je lijf schreeuwde dan om te gaan slapen... Meestal ging je na zo'n nachtdienst rond 06.50 uur naar het bureau om te wisselen met de ochtenddienst. Niet zelden kwam er dan net wat te vroeg voor de ochtenddienst nog een melding van de meldkamer voor jouw auto. Die melding moest je dan toch nog maar even doen met dat slaperige lijf, zeker als het een zogenaamde 'prio 1' melding betrof. Zo ook op een keer rond 06.30 uur. Het was ergens in 1980. Ik zat met Arie op de surveillanceauto.

Ons roepnummer werd geroepen: "Vermoedelijke overval in een woning in de wijk Rotterdam-Lombardijen..." Wat er dan in je slaperige hoofd gebeurd is niet goed te beschrijven, maar in ieder geval wordt het al een beetje ingedutte lijf wreed wakker. Je moet wel en je beseft dat zoiets serieus kan zijn.

Arie reed met verhoogde snelheid naar de betreffende woning. Ik zag buiten voor de woning een man staan in zijn donkere lange broek en witte hemd, een jaar of 50 oud. Het hemd was helemaal doorweekt van vocht... angstzweet? Ik stapte uit en vroeg hem wat er aan de hand was. Er volgde een volledig onsamenhangend verhaal, maar wel duidelijk was dat de man ontzettend angstig en bang was. Hij wees naar zijn woning en zei dat 'ze' binnen in zijn woning zaten. Dat was duidelijk en gezien de angst van de man en de aard van de melding

namen we dit serieus. Arie en ik gingen de woning van de man voorzichtig binnen met getrokken pistool.

In die tijd gingen dit soort zaken nog net even anders dan tegenwoordig. Zo had je bijvoorbeeld nog geen eigen kogelwerend vest. Wachten op een bijzondere aanhoudingseenheid in dit soort gevallen duurde te lang. Zodoende...

We schreeuwden dat we van de politie waren... geen antwoord, niets te horen... Ondertussen gaven we elkaar dekking bij het betreden van de ruimtes in de woning. Maar, niets... Ik liep even terug naar de man en vroeg waar we moesten kijken. "Achter de bank!" riep hij... Arie en ik hadden een laatste actie in de woonkamer, pistolen gericht op de bank... Maar ook achter de bank wederom niets aangetroffen...

We liepen weer naar buiten naar de angstige man en zeiden dat we niemand in zijn woning hadden aangetroffen. Wederom een angstige blik en verward taalgebruik. Plotseling begon de man weer te praten, "nootjes, nootjes...", even later weer, "nootjes, nootjes..." en dat ging zo verder... Inmiddels viel het kwartje bij ons, deze man was geestelijk niet in orde. Hij was wel degelijk enorm angstig, maar had een andere belevingswereld. Familie en de huisarts werden gewaarschuwd, de man bleek vroeg dementerend te zijn...

Triest om te zien, maar ook voor mij een leermoment dat mensen niet perse oud hoeven te zijn om dement te zijn, deze wetenschap kwam later nog wel eens van pas in een ander geval.

Ondanks het feit dat het geval op zich triest was, hebben we nog vaak gelachen over de manier waarop Arie en ik de woning serieus hadden betreden op zoek naar de overvallers... Vaak scandeerden wij de woorden "nootjes, nootjes..."

Bonus aanhouding

Soms kunnen dingen raar lopen. Je kunt veel pech hebben, maar ook veel geluk. Maar resultaat dwing je af!

Begin tachtiger jaren was ik met collega Wouter op surveillance in een tot dan toe saaie nachtdienst. Wouter was al wat meer ervaren en al hoofdagent. Ik was nog agent. Destijds woonde ik privé nog in de wijk Vreewijk in Rotterdam. Een mooie wijk met huurhuizen bijna allemaal voorzien van een voor en achtertuin. Het was een fijne wijk om te wonen. Ik werkte destijds vanuit politiebureau Groot-IJsselmonde. Vreewijk behoorde ook tot het surveillance gebied, waardoor ik vaak in de buurt van mijn eigen woning surveilleerde. Vanwege mijn werk wist ik dat er al geruime tijd veel woninginbraken plaats vonden in Vreewijk.

Ik zeg inbraken, maar eigenlijk kwamen de dieven binnen met een zogenaamde valse sleutel. Destijds waren de voordeuren van veel huizen nog voorzien van ouderwetse sloten, waarin je die grote ouderwetse sleutels gebruikte. Op zich waren de sleutels van de huizen wel verschillend. Wat veel mensen niet wisten was dat je ook een zogenaamde ‘loper’ kon gebruiken op dat soort sloten. Echt een super simpele sleutel die paste op bijna elke woning. Je kunt het je tegenwoordig niet meer voorstellen dat huizen zo slecht beveiligd waren. Je moet het dan ook in die tijd zien. Maar het boevengilde had de ‘loper’ ook ontdekt.

Wouter en ik wilden wel een inbreker pakken en gingen dan ook gericht surveilleren in de straten van Vreewijk. Dat is wel wat lastig met een grote witte Chevrolet C10 met groot blauw zwaailicht op het dak en het politieteken op de deuren afgebeeld. Dat kon niet anders, want we reden ook stand-by voor de meldkamer voor de eventuele meldingen.

Af en toe zetten we midden in de nacht de verlichting van de auto uit, voor het verrassingseffect. Het was toch rustig en stil rond 03.00 uur en niemand te zien. We hadden inmiddels al een aardig rondje gemaakt door de straten van Vreewijk tot we opgeroepen werden door de meldkamer: 'In de Meiendaal waren verdachte personen overlopen bij het inbreken in een auto'. De inbrekers waren er te voet vandoor gegaan... Daar waren we notabene enkele minuten eerder doorheen gereden! We reden snel ter plaatse om wat meer informatie te krijgen. Er bleek inderdaad een ruit van een auto ingeslagen te zijn. Men had twee personen weg zien rennen, maar helaas was er geen goed signalement van de daders.

We besloten om snel de buurt uit te kammen in de hoop personen te kunnen traceren. Dat is in het donker met al die tuintjes met grindpaden tussen de huizen eigenlijk onmogelijk. Iemand kan zich heel makkelijk schuil houden. Maar we gingen er vanuit dat deze personen toch een keer te voorschijn moesten komen om bijvoorbeeld richting huis te gaan. We reden straatje in straatje uit, heel zachtjes stationair, vaak met de lichten uit. Ik denk dat we al een uurtje bezig waren toen we maar wat meer aan de buitenkant van Vreewijk gingen surveilleren. Eigenlijk verwachtten we niet meer dat we iemand zouden aantreffen. We reden op een gegeven moment op de West-Varkenoordseweg, nog de oude situatie van destijds. Wouter reed dat stuk tegen de richting in, richting tankstation 'De Klok'. Dat gedeelte was toen wat afgeschermd door een rij bomen en struiken. Wouter had de verlichting weer uit gezet. Plotseling zagen we op de rijbaan drie personen bij elkaar staan. Dat was sowieso vreemd, omdat het geen plek voor voetgangers was en zeker niet om inmiddels 04.00 uur 's nachts. We zagen dat deze personen schrokken van onze plotselinge verschijning.

Wouter gaf gas en stopte naast de drie personen. Wouter sprong uit de auto. Eén van de drie rende hard weg richting het zogenaamde Clara-

tunneltje wat naar het Clara ziekenhuis leidde. Wouter ging in volle sprint achter deze persoon aan.

Ondertussen keek ik één van de andere twee overgebleven personen in het gezicht aan. Ik herkende gelijk het gezicht van deze jongen. Het was Leo, een mij bekende crimineel uit de wijk. Ik noemde hem direct bij zijn voornaam en zei dat ik hem herkende. Ik zag dat Leo baalde, maar wegrekken had dan ook geen zin meer. Ik vroeg Leo in de politieauto plaats te nemen, wat hij ook deed. Hij mompelde wel iets van dat hij niets gedaan had.

Ondertussen draaide ik me om, want er was nog een derde persoon. Die was ondertussen stilletjes weggeglipt. Ik tuurde in het donker in de richting van de bomen en struikenrijen. Plotseling dacht ik dat ik iets zag bewegen op de grond achter een struik. Ik riep op de bluf: “Hé, hier komen, ik heb je wel gezien.” Ik kon moeilijk achter die persoon aan gaan, omdat ik al een verdachte in de auto had zitten. Ik riep nog een keer naar de persoon in de struiken, ik twijfelde zelfs even of dat daar wel echt iemand op de grond lag. Ik keek naar een plek op een afstand van ongeveer 40 meter van mij af. Plotseling kreeg ik antwoord: “Ja... maar ik hoor er niet bij!” Ik riep terug dat dat misschien wel zo was, maar dat hij toch maar naar me toe moest komen. Ik hoorde nog een keer protest, hij hoorde er niet bij...

Tot mijn grote verbazing kwam de man inderdaad naar me toe lopen, al protesterend. Ik zei hem dat hij ook aangehouden was en vroeg hem plaats te nemen in de politieauto. Deze man kende ik niet...

Ondertussen was Wouter nog steeds niet terug van zijn achtervolging. Ik maakte maar een praatje met Leo. Na een poosje zag ik dat Wouter volledig bezweet terug kwam lopen. Hij was alleen, dus de verdachte was ontsnapt.

Wouter zei: “Jemig, wat kan die gozer hard lopen.” Wouter baalde echt, want hij was zelf ook erg snel met hardlopen en kon het eigenlijk niet verkroppen dat hij zijn verdachte niet had kunnen pakken.

Wouter zei dat hij de persoon wel had herkend. Het bleek Menno te zijn. Ik kende Menno ook, maar had hem in alle consternatie zo snel niet herkend. Menno was de broer van Leo die al achter in de politieauto zat. Beiden waren op jonge leeftijd al berucht vanwege hun criminele activiteiten. Van Menno was bekend dat hij verschrikkelijk hard kon lopen en er altijd vandoor ging als dat nodig was. Nou dat was nu wel weer gebleken.

Wouter vroeg hoe het mij vergaan was. Ik zei dat ik twee arrestanten in de auto had zitten. Ik zag een wat verbaasde blik van ‘hoe heb jij dat nou weer gedaan in je eentje’.

Wat nou de connectie van de derde verdachte met de twee broertjes was wist ik op dat moment niet. Wel wisten we dat de broertjes vaak inbraken in auto’s. De inbraak in de Meiendaal zou daar dus goed bij kunnen passen. We brachten de twee verdachten over naar het bureau, waar ze werden ingesloten. We maakten ons proces-verbaal met bevindingen voor de recherche die het verdere onderzoek zou doen.

De recherche heeft overdag de verdachten gehoord. Ook Menno werd later buiten heterdaad aangehouden vlakbij zijn woning. Bij een eerdere aanhoudingspoging thuis in zijn woning ontsnapte hij overigens nog een keer via het dak. Maar uiteindelijk zat hij nu dus in de cel.

De uitkomst van de zaak was wel enigszins verrassend. Het bleek dat de twee broertjes Leo en Menno inderdaad de autoinbraak in de Meiendaal hadden gepleegd. Dat was nog niet alles, ze hadden daarvoor in dezelfde nacht op de Enk vlak in de buurt nog negen auto’s opengebroken. Dat was dus nogal wat. De derde

verdachte die had beweerd dat hij er niet bij hoorde, hoorde er inderdaad niet bij.

Wat bleek... op het moment dat de broertjes de auto in de Meiendaal aan het openbreken waren was de derde verdachte genaamd Ollie, toevallig ook in de straat aanwezig. Hij was namelijk bezig geweest met zogenaamde 'loper' inbraken.

Toen de broertjes bij de ontdekking op heterdaad betrappt hard wegrenden kwamen ze langs Ollie, die bezig was een voordeur met zijn loper open te draaien. Ollie was in paniek maar hardlopend achter de broertjes aan gegaan. Hij was bij hen gebleven, alhoewel het geen bekenden van elkaar waren.

Ollie bekende in totaal 50 loper-inbraken in Vreewijk te hebben gepleegd. De hele lijst van openstaande zaken van die tijd was in één keer opgelost. Kijk dat was een hele mooi aanhouding, daar konden Wouter en ik weer even op teren!

Ollie was een harddrugs verslaafde en veelpleger. Ik denk dat ik hem ongeveer 25 jaar later weer eens tegen het lijf liep in een huis van bewaring. Ik zei: "Hé, jij bent toch Ollie?" Hij lachte en zei dat hij dat inderdaad was. Ik haalde de herinnering van zijn aanhouding destijds op. Hij lachte en wist het nog goed. Het feit dat ik Ollie hier in het huis van bewaring tegen kwam, hield wel in dat hij zijn leven niet had gebeterd. Van de twee broertjes weet ik het niet hoe het hen vergaan is, maar destijds had ik er een hard hoofd in.

Dubbelganger

Begin tachtiger jaren bedacht de leiding van de toenmalige afdeling zes dat er meer aandacht moest worden besteed aan de jeugd. Dus de politie moest meer herkenbaar en makkelijk aanspreekbaar zijn voor de jongeren. Dit naar aanleiding van onder andere iedere keer weer terugkerende relletjes en vernielingen rond de jaarwisseling, maar ook bij het voetbal. Het Feijenoord-stadion viel namelijk ook onder onze afdeling. Er werd een klein team opgericht van vijf (hoofd)agenten onder leiding van een brigadier. Ik was één van het team. Het nieuwe Jeugd Begeleidings Team, kortweg JBG. Dit was nog een jaar voordat er een speciaal voetbalteam hiervoor werd opgericht, de SBG, Supporters Begeleidings Team. Dit team werd opgericht mede door het succes met de JBG. De aanpak is in feite op een zelfde manier, vandaar!

Contact met de (oudere) jeugd in je wijk heb je niet zomaar, dat duurt een tijd. Dus we kregen heel wat maanden de tijd om op cruciale plekken ons gezicht vaker te laten zien en in gesprek te gaan met jeugdigen. We waren vrij in de manier hoe we dat invulden, maar het moest wel in uniform voor de herkenbaarheid. Ik moet zeggen dat we als team er best wel in slaagden om hier succesvol mee bezig te zijn. Van één jongen waar we regelmatig mee spraken en die deel uit maakte van een behoorlijk agressief groepje, weet ik dat hij nadien bij de politie heeft gesolliciteerd. Inmiddels is hij al vele jaren een collega van me. Toch leuk om dat te zien. Vervelende overlastgevende jeugd wil niet direct inhouden dat het criminelen zijn, al plegen ze soms wel eens misdrijven. Ze moeten soms alleen nog inzien dat bepaald gedrag in onze samenleving niet gewenst is. Voor velen lukt dat, voor sommigen helaas niet.

Eén voorval waarin de grens naar criminaliteit al overschreden was benoem ik hier.

In het jeugdthunk Baroeg waren meldingen geweest dat daar in de nachtelijke uren geschoten zou zijn. Er was zelfs gezien dat er kogelgaten in de koelkast zaten. Wij als JBG werden verzocht hier aandacht aan te besteden, voordat het verder zou escaleren. Baroeg bestaat nu, anno 2020 nog steeds, maar was destijds (zo'n 40 jaar geleden) gevestigd op een andere plek. Dat was wel in die buurt, nabij de Ogiersingel op Rotterdam-Zuid.

Op een dag ging ik samen met een collega het pand van Baroeg binnen om een praatje te maken en uiteraard ook om gelijk even binnen rond te kijken. We spraken daar onder andere met een jongeman van begin 20 genaamd Jan. Jan maakte wat kritische opmerkingen en was in eerste instantie niet zo gecharmeerd van ons onverwachte bezoek. Maar na een poosje werd hij wat minder vijandig en achterdochtig. Jan bleek vaak in Baroeg te zitten, woonde vlak in de buurt en had een vrouw en kindje. Op een gegeven moment zei hij tegen me: "Jij lijkt wel heel erg op iemand die ik ken, je zou hem zo kunnen zijn. Je bent echt een dubbelganger!" Jan noemde de naam "Pietje V".

Jan vroeg of Pietje dan geen broer van me was. Ik zei dat dat niet zo was, maar dat ik de naam wel kende, al had ik er zo niet direct in gedachte een gezicht bij. Tijdens het gesprek moest Jan steeds weer lachen om de sterke gelijkenis met Pietje. Ik wist dat ik de naam van Pietje kende van een groepje uit Lombardijen die destijds nogal eens wat criminele feiten pleegde. We namen afscheid van Jan en zeiden dat we nog wel eens langs zouden komen. Dat was prima, zei hij.

Een week of wat later besloot ik weer eens aan te lopen bij Baroeg samen met een collega. Binnen troffen we meerdere mensen aan, waaronder Jan. We raakten in gesprek met verschillende personen. Ik had niet gezien dat Jan daarna het pand uit was gelopen.